

Scenariusz lekcji wychowania fizycznego dla uczniów klas IV – VI, prowadzonej na platformie edukacyjnej

Temat zajęć: Symbole olimpijskie i ich znaczenie.

Adresaci: uczniowie szkoły podstawowej kl. IV – VIII

Czas zajęć: na platformie lub stacjonarnie – 45 min.

Cel zajęć: Poszerzanie wiedzy na temat Igrzysk Olimpijskich.

Cele operacyjne

Uczeń potrafi:

1. wyjaśnić znaczenie określenia „symbol”,
2. przedstawić sylwetkę barona Pierre’a de Coubertin,
3. wymienić symbole igrzysk olimpijskich oraz krótko je scharakteryzować.

Metody i forma zajęć:

Burza mózgów

Dyskusja moderowana przez nauczyciela

Praca z całą klasą

Prowadzenie zajęć:

Zajęcia odbywają się na platformie edukacyjnej.

Przebieg zajęć:

1. Część organizacyjna – powitanie, sprawdzenie obecności.
2. Podanie tematu i celów lekcji.

3. Zadajemy uczniom pytania:

- **Czy wiecie, kim był Pierre de Coubertin i jaki jest jego związek z Igrzyskami Olimpijskimi? – burza mózgów**

Pierre de Coubertin to francuski baron, historyk i pedagog, uważany za ojca nowożytnego ruchu olimpijskiego. Założyciel i drugi przewodniczący Międzynarodowego Komitetu Olimpijskiego. Zaprojektował również flagę olimpijską.

- **Co waszym zdaniem oznacza termin SYMBOL?**

Termin „symbol” pochodzi od starogreckiego słowa „sýmbolon” (wiązać razem); pierwotnie oznaczał składany z dwóch części przedmiot rozpoznawczy. Później wyrazu „symbol” używano w różnych znaczeniach. I dziś nie przestał być terminem wieloznacznym.

Posiada jedno znaczenie dosłowne i różną liczbę znaczeń ukrytych.

Symbole są charakterystyczne dla określonej kultury, epoki lub okresu i kręgów społecznych.

4. Symbole Igrzysk Olimpijskich:

A. Motto olimpijskie

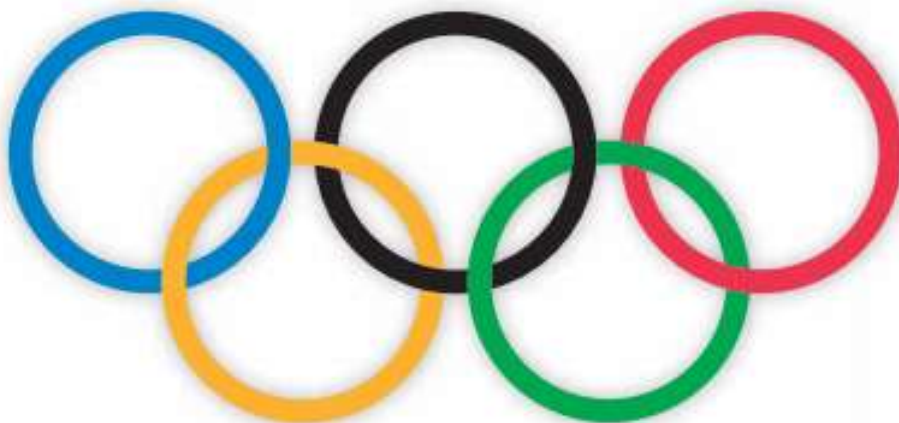
CITIUS – ALTIUS – FORTIUS = SZYBCIEJ – WYŻEJ – SILNIEJ

Motto olimpijskie stanowi trójczłonowe łacińskie hasło Citius-Altius-Fortius (szybciej, wyżej, silniej). Jest ono również oficjalną dewizą Międzynarodowego Komitetu Olimpijskiego, nawiązującą do antycznej tradycji i wyrażającą aspiracje nowożytnego ruchu olimpijskiego. Autorem motta jest francuski pedagog i kaznodzieja zakonu dominikanów Henri Didon, który żył w latach (1840-1900)

Dewizę tę zapożyczył Pierre de Coubertin (1863-1937) i wprowadził później do ruchu olimpijskiego. Również w swoich pismach powoływał się wielokrotnie na to hasło. Coubertina i Didona łączyła długoletnia przyjaźń, wspólne ideały i wielki patriotyzm.

Słowa motta olimpijskiego Citius-Altius-Fortius zostały wpisane przez Pierre'a de Coubertin w jeden z pierwszych projektów kół olimpijskich i ozdobione artystycznie gałązką oliwną. Od Igrzysk w Antwerpii w 1920 roku słowa Citius-Altius-Fortius zostały oficjalnie uznane za motto międzynarodowego ruchu olimpijskiego.

B. Koła olimpijskie

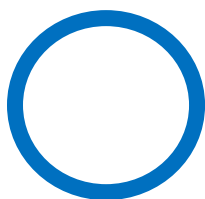
Symbol olimpijski składa się z pięciu splecionych kół jednakowej średnicy, zwanych kołami olimpijskimi, w kolorach (w kolejności od lewej strony do prawej): **niebieskim, żółtym, czarnym, zielonym i czerwonym.**

Splecione brzegami koła olimpijskie umieszczone są w dwóch szeregach (od lewego do prawego); koła niebieskie, czarne i czerwone znajdują się na górze, a koła żółte i zielone na dole, zgodnie z prezentowaną powyżej kopią graficzną.

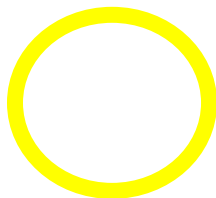
Splecione koła olimpijskie symbolizują:

**pokój,
braterstwo,
uniwersalizm olimpijski.**

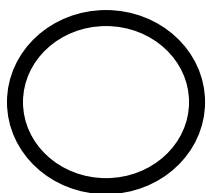
Reprezentują pięć kontynentów świata, połączonych ideą olimpijską.

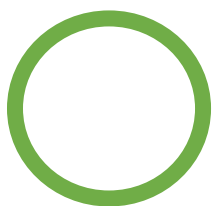
EUROPA

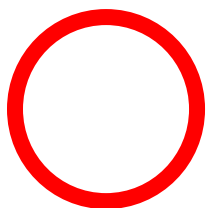
AZJA

AFRYKA

AUSTRALIA

AMERYKI (północna i południowa)

Koła stanowią emblemat flagi olimpijskiej. Kolory pięciu kół olimpijskich wraz z białą barwą flagi reprezentują podstawowe barwy, znajdujące się na wszystkich narodowych flagach świata.

Pierre de Coubertain pisał: „Pięć kół – niebieskie, żółte, czarne, zielone i czerwone – reprezentuje pięć części świata, oddanych idei olimpijskiej i gotowych przyjąć twórcze współzawodnictwo. Co więcej, tych sześć (wliczając białe tło flagi) kolorów w ten sposób zestawionych reprezentuje kolory wszystkich narodów bez wyjątku. Błękit i żółć Szwecji, błękit i biel Grecji, trójkolor francuski, angielski, amerykański, niemiecki, belgijski, włoski, węgierski; żółć i czerwień Hiszpanii sąsiadują z nową flagą brazylijską i australijską, ze starą Japonią i młodymi Chinami. Oto prawdziwie międzynarodowy emblemat”

Obecnie – zgodnie z założeniami Pierre’a de Coubertin – symbol pięciu kół olimpijskich podkreśla ideę międzynarodowego ruchu olimpijskiego i jest zachętą dla wszystkich krajów świata do włączenia się do tej idei.

C. Flaga olimpijska

Flaga olimpijska stanowi symbol uniwersalizmu ruchu olimpijskiego i jest wyrazem jedności wspólnoty olimpijskiej. Używana jest podczas publicznych imprez związanych z igrzyskami olimpijskimi.

Flagę olimpijską tworzy białe pole bez obramowania z umieszczonymi na niej pięcioma splecionymi ze sobą kołami olimpijskimi w dwóch szeregach (od lewej do prawej): niebieskim, czarnym i czerwonym na górze oraz żółtym i zielonym na dole. Krąg niebieski w górnej części układu z lewej strony znajduje się najbliżej masztu. Flaga ma 3 metry długości i 2 metry szerokości. Emblemat pięciu kół olimpijskich umieszczony jest centralnie. Jest on oznaką harmonii panującej między ludźmi, a biel tła flagi symbolizuje pokój pomiędzy wszystkimi narodami świata.

Kolorowe koła reprezentują pięć kontynentów, złączonych ideą olimpijską, a sześć kolorów flagi to barwy, które można odnaleźć na flagach państw świata.

Zaprojektował ją w 1913 roku Pierre de Coubertin.

Podczas ceremonii otwarcia igrzysk flaga zostaje uroczystie wniesiona na stadion w pozycji horyzontalnej przez osiem jednakowo ubranych wybitnych osób z różnych dziedzin kultury i sportu, wyłonionych przez Komitet Organizacyjny Igrzysk. Rytuał wniesienia flagi olimpijskiej na stadion odbywa się przy dźwiękach tradycyjnej muzyki narodowej, tuż po otwarciu igrzysk przez głowę państwa. Następnie flaga zostaje powoli wciągnięta na główny maszt flagowy przy dźwiękach hymnu olimpijskiego i powiewa nad nim przez cały czas trwania igrzysk olimpijskich.

D. Hymn olimpijski

Podczas otwarcia Igrzysk I Olimpiady w Atenach (1896) zabrzmiał, zgodnie z protokołem i życzeniem Pierre'a de Coubertin, „Hymn olimpijski”.

Twórcą muzyki był grecki kompozytor o światowej sławie – Spyros Samaras. Słowa napisał ceniony grecki poeta – Kostas Palamas. W 1958 r. Utwór Samarasa zatwierdzony został jako oficjalny „Hymn olimpijski” i jest stałą częścią ceremoniału olimpijskiego.

<https://www.youtube.com/watch?v=xioOTcKhRUl>

E. Emblematy i logo olimpijskie

Są integralną częścią wizualizacji igrzysk olimpijskich, łącząc historię, kulturę i sztukę miasta gospodarza igrzysk. Po raz pierwszy emblemat pojawił się na Igrzyskach VIII Olimpiady w Paryżu w 1924 r. Składał się z herbu Paryża, żaglowca płynącego po Sekwanie i napisu

Dopiero logo Igrzysk X Olimpiady w Los Angeles 1932 r. zawierało koła olimpijskie.

XTH OLYMPIAD
LOS ANGELES
1932

Tak wyglądały ostatnie logo Letnich Igrzysk Olimpijskich w Soczi i w Rio de Janeiro.

Emblematy olimpijskie wykorzystywane są na plakatach, maskotkach, biletach wstępu, znaczkach pocztowych i materiałach reklamowych.

F. Piktogramy olimpijskie

Piktogramy są umownymi symbolami graficznymi, których forma wyraża ich znaczenie (komunikat, działanie, czynność lub usługę). Zrodziły się z potrzeby międzynarodowego porozumiewania się. Niezależnie od formy piktogramy stanowią uniwersalny język, w którym słowa dzielą – a obrazy łączą

Piktogramy (z łac. pictus – malowany i gr. gramma – zapis) – to znaki pisma, zwanego obrazkowym lub piktograficznym, przedstawiające rzeczy bądź zdarzenia bez powiązania z wyrazami i dźwiękami języka naturalnego.

Niemiecki grafik Otto „Oti” Aicher na igrzyskach XX Olimpiady w Monachium w 1972 r. zaproponował proste, modernistyczne sylwetki zawodników ze sportowym ekwipunkiem, które okazały się przełomowymi znakami graficznymi igrzysk. Od tej pory graficy, tworząc własne wzory piktogramów olimpijskich stosują alfabet Aichera.

5. Podsumowanie:

Podsumowujemy zajęcia prosząc uczniów aby:

1. odpowiedzieli – kim był Pierre de Coubertin?
2. wytłumaczyli słowo symbol,
3. Wymienili i krótko scharakteryzowali symbole olimpijskie.

Bibliografia:

1. Maria Rotkiewicz – „Symbole i maskotki olimpijskie” – Polski Komitet Olimpijski
2. pl.wikipedia.org

Opracowanie
Maja Korcz
doradca metodyczny